

[Justitsministeren.]

som man erindrer efter Lovens formelle Regler maatte anses for forældede. I sidstnævnte Henseende var Forholdet det, at det alene skyldtes en Henstilling fra Retten til Statsadvokaten og Forsvareren om under Sagens mundtlige Forelæggelse ved den offentlige Del af Domsforhandlingen ikke at komme ind paa disse Forhold, fordi de ikke direkte var omfattet af Tiltalen, men det er ganske urigtigt heraf at slutte, at de paagældende Momenter ikke har været fremme under Sagen ved Forelæggelsen for Nævningeretten. At det er Tilfældet, fremgaar allerede deraf, at Gundtoft er dømt for Overtrædelse af Straffelovens § 158, jfr. § 23, Forledelse til falsk Forklaring, idét dette Forhold ogsaa drejer sig om, at han havde søgt at faa det paagældende kvindelige Vidne, der i min Redegørelse var betegnet som Frøken A., til at fragaa sin tidligere Forklaring om, at hun i Forbindelse med flere af de paa hende foretagne Indgreb havde maattet finde sig i at have Samleje med ham. Forklaringen herom er af den paagældende først afgivet til en Politirapport. Den er dernæst vedstaaet under Forundersøgelsen, hvor sigtede indskrænkede sig til at sige, at han ikke ønskede at udtale sig herom. Endelig er Forklaringen i det væsentlige gentaget af Vidnet under Bevisførelsen ved Domsforhandlingerne for Nævningetinget, hvor Gundtoft dog nægtede at have haft Samleje med hende. Ligeledes har Lægens Forhold i de øvrige Tilfælde været fremme, hvor der blev rejst Tiltale for Svangerskabsafbrydelse, dog at det ene Vidnes Forklaring alene blev refereret under Domsforhandlingen af den Kriminalbetjent, der havde afhørt hende. Noget andet gælder alene — der var fem, ærede Forespørgere, ikke fire Tilfælde —, noget andet gælder alene et Tilfælde, hvor Forklaringen under Domsforhandlingen var vaklende. Her skylder jeg at oplyse, at Forsvareren i en Skrivelse til Justitsministeriet, som jeg først modtog i Gaar, om dette sidste specielle Tilfælde hævder, at denne Forklaring, hvad det særlige Punkt angaar, fremkom under Forundersøgelsen og ikke under Domsforhandlingen, saadan som Rigsadvokaten paa-
staar.

Det følger af det anførte, at det ikke er rigtigt, naar det paa staas, at domfældte og hans Forsvarer ikke har haft Lejlighed til at tage til Genmæle over for de paagældende Kvinders Fremstilling af hans Forhold over for dem. Saavel Lægen som hans Forsvarer har haft rig Lejlighed hertil,

baade under Efterforskningen, under Forundersøgelsen og ved selve Bevisførelsen under Domsforhandlingen. Det hedder ordret herom i en detailleret Redegørelse om alle de tidligere nævnte Blufærdighedskrænkelser, en Redegørelse til mig fra Rigsadvokaten, af 9. ds.: De nævnte Forhold har saaledes været fremdraget under Efterforskningen, Forundersøgelsen og til Dels Domsforhandlingen og Tiltalte og hans Forsvarer har haft Lejlighed til at tage til Genmæle over for de paagældende Kvinders Fremstilling af hans Forhold over for dem.

Jeg ved ikke, hvad det er, der har foranlediget kendte Jurister til denne for Offentligheden saa vildledende Fejltagelse. Man siger jo ikke, hvorpaa man bygger den urigtige Paastand, at Nævningerne ikke kendte disse Forhold, men hvis man mener at kunne støtte sig til en enkelt Udtalelse fra Lægens Forsvarer, Hr. Overretssagfører Johnsen, saa har denne forleden telefonisk bedt Lektor, Dr. juris Munch-Petersen meddele mig, at den skarpe Iklædning, som hans Udtalelser, bl. a. til „Politiken“, har faaet i Bladets Gengivelse, maa staa for Journalistens egen Regning. Det er nu lige haardt nok, at man har maattet tie over for en slig Vildledning af Offentligheden. Jeg kunde dog ikke ligge og polemisere med Bladene hver Dag, naar der var stillet en Forespørgsel her i det høje Folketing, Jeg *maatte* derfor tie, medens Urigtigheden har bredt sig Dag for Dag i den sidste Uge.

Det paa staas dernæst, at Retsplejelovens § 31 indeholder et ubetinget Forbud mod Offentliggørelse, som hverken Retten selv eller nogen anden senere kan dispensere fra. Ogsaa denne Paastand faar mærkeligt nok Støtte af Professor Hurwitz. At Paastanden ikke er rigtig, fremgaar allerede deraf, at der ikke er noget i Vejen for, men at det tværtimod maa anses for fuldstændig lovligt, at Retten selv efter at have afholdt Vidneforklaringer for lukkede Døre refererer de afgivne Forklaringer i den endelige Dom og altsaa offentliggør dem, idet der ikke er Tvivl om, at ikke blot selve Domskonklusionen, men ogsaa Dommens Præmisser er offentlige. Allerede Danske Lov af 1683 anerkender dette, og der var ingen Tvivl herom før Retsplejeloven. Den eneste Ændring, der er sket ved Retsplejeloven, er, at Dommeren er blevet fritaget for en ligefrem Oplæsning af andet end Konklusionen, men at helé Dommen med Konklusion og Præmisser er offentlig, det anerkendes udtrykkeligt i § 455 i Retsplejeloven, idet denne